

HET WIEROOKALTAAR (5) in het Heiligdom van de Tabernakel hjms

Geliefde broeders en zusters, in dit laatste deel van de studie over het gouden Wierookaltaar als typebeeld van ons gebedsaltaar wil ik tenslotte met u de verschillende specerijen van het reukwerk nader bestuderen.

Deze specerijen zijn als het ware de noodzakelijke ingrediënten van onze gebeden en aanbiddingen. Als deze ingrediënten in onze gebeden aanwezig zijn, is de "geur" van onze gebeden aangenaam voor God. Elke specerij verwijst naar een cruciaal aspect in ons gebed, zoals het lijden van Jezus en de zoetheid van het kruis, maar ook het prijsgeven van ons eigen ego en het grootmaken van de Naam van de Heer.

In het vorige deel van de studie zagen we reeds welke specerijen deel moesten uitmaken van het reukwerk. Laten we Ex. 30:34 nogmaals lezen: ".....: *Neem tot u welriekende specerijen, mirresap, en oniche, en galban, deze welriekende specerijen, en zuiveren wierook;*"

We zullen nu één voor één de vier ingrediënten van het reukwerk bezien.

Mirresap

Mirre is een geurige, donkerrode hars of gom, dat volgens de encyclopedie verkregen wordt uit de bast van een acacia-achtige boom of struik, de zogenaamde *Balsamodendron myrrha*. Deze boom heeft grijze takken vol met scherpe doornen. De fijnste mirre vloeit vanzelf uit spleten in de bast. Maar ook door inkepingen in de bast druppelen de tranen mirre uit de insnijdingen. Vervolgens stolt de mirrehars langzaam in de buitenlucht.

Mirre heeft een fijne, krachtige geur en werd daarom gebruikt om zichzelf mee te zalven of om de kleren of het bed geurig te maken (Esth. 2:12; Ps. 45:9; Spr. 7:17; Hoogl. 1:12).

Mirre heeft overigens een erg bittere smaak (het Arabische woord voor mirre is "myr", dat "bitter" betekent) en werd gebruikt om de smaak van wijn te beïnvloeden. Met mirre aangengende wijn heeft ook een verdovend effect (Mark. 15:23; Spr. 31:6). Medicinaal werd mirre daarnaast nog aangewend als opwekkend en als stelpend middel, maar ook als middel om lijken te balsemen (Joh. 19:39).

Mirre was in Israël heel kostbare handelswaar (Gen. 37:25; Matt. 2:11) vanwege de bijzondere eigenschappen. Rijke mensen hadden dan ook vaak mirrebomen in hun tuin.

Het Hebreeuwse woord dat met "mirresap" is vertaald is "nataf" (נָטַף). Het betekent "druppel, gom-, harsdruppel". Het woord is afkomstig van de identieke werkwoordstam "nataf" (נָטַף), dat allereerst "doen/laten vallen, druipen, druppelen" betekent. Ook in het oude Grieks heeft het ongeveer deze betekenis, namelijk "alles wat druppelt". Maar "nataf" (נָטַף) heeft in literaire zin nóg een betekenis, zij het een figuurlijke, namelijk "door inspiratie spreken, laten klinken, profeteren, prediken". Leest u hiertoe Job 29:22; Ezech. 21:2,9; Amos 7:16; Mich. 2:6.

Maar hoe vertaalt zich mirre in geestelijke zin?

Mirre verwijst naar het uiterst kostbare Bloed (1 Petr. 1:18-19) van onze Heiland Jezus Christus. Zijn dierbare Bloed drupte en vloeide als mirre voor onze verlossing uit Zijn wonden. Niet alleen toen Hij aan het kruis hing, maar reeds tijdens Zijn gebedsstrijd in Getsemané (Luk. 22:44). Hoe bitter als mirre was Jezus' lijden daarom. Hij stierf immers niet voor Zijn eigen zonden, maar voor de zonden van de gehele mensheid. Jezus had immers Zelf nooit gezondigd. Hoe wonderlijk is het dan ook, dat het Israëlitische volk het paaslam (dat naar Jezus verwijst) met bittere saus moest eten (Ex. 12:8).

Maar de geur van het kruisoffer van Jezus toen alles was volbracht, was net zó intens lieflijk als mirre (Lev. 1:9b,13b,17b). Voor iedereen die Jezus heeft aangenomen, wordt Zijn geur zo dierbaar en kostbaar. Zijn Bloed vernieuwt en wekt ons leven op als mirre (1 Cor.6:14;

2 Cor. 5:17; Gal. 6:15). Zijn Bloed reinigt ons. Zijn Bloed stelt als mirre onze zondige levenswijze. Het doet ons ophouden een leven van zonde te leven (Luk. 8:44; 1 Joh. 1:7,9). En hoe bijzonder is het toch ook, dat door (de geestelijke mirre van) het Bloed van Jezus wij worden geïnspireerd om te spreken over Jezus en hetgeen Hij voor ons heeft gedaan. Iedereen die het Bloed diep en krachtig heeft ervaren, zal hier met anderen over willen spreken, zodat de geur van Jezus over de gehele wereld wordt verspreid.

Mijn broeders en zusters, het Bloed van Jezus in het beeld van het mirre-sap is de basis en grondslag van onze aanbiddingen. Dáárom komen wij aan Zijn voeten. Omdat Hij ons heeft vrijgemaakt door Zijn Bloed te geven voor ons. De gedachten aan het kruis en Zijn lijden vullen ons hart met een diepe dankbaarheid en een diepe liefde voor Jezus. Als vanzelf beginnen wij Hem dan te loven en te prijzen. Als vanzelf liggen wij dan verslagen aan Zijn voeten in Zijn heilige nabijheid. Oh, mijn broeders en zusters, u begrijpt nu dat de mirre nooit mag ontbreken in onze gebeden.

Oniche

Volgens de bijbelcommentaren was oniche waarschijnlijk een soort schelp en wel het nagelvormige deksel van de purperslak uit de Rode Zee en de Indische Oceaan. De grondtekst van "oniche" in het Hebreeuws is niet geheel duidelijk. Het woord is in het Hebreeuws "sje-cheleth" (שְׁחֵלֶת) en betekent wellicht "afpellen met behulp van slagwerk". De schelp van de purperslak moest worden verpulverd (Ex. 30:36). Sommige bijbelcommentatoren zeggen dat het kalkachtige afzetsel aan de schelp werd afgepeld en vervolgens verpulverd.

Bij verbranding van de verpulverde schelp werd een onaangename, scherpe geur verspreid. De Joodse Talmoed verklaart dat het bij verbranding eerst naar verbrande garnalen (*trassi*) en daarna naar castorolie rook. Doch het bijzondere was, dat wanneer het met de andere specerijen werd vermengd, de geur van het geheel juist krachtig en duurzaam werd. Oniche versterkte de geur van het mengsel van reukwerk dus.

Mijn broeders en zusters, zien we hierin niet allereerst een geweldige verwijzing naar het lijden dat Jezus aan het kruishout moest ondergaan? Werd Hij niet om onze stinkende zonden verbrijzeld (Jes. 53:5,10) en werd Hij niet volkomen verbrand en verteerd door Gods toorn (Jes. 53:4-5)? Was dit beeld in eerste instantie niet totaal onaangenaam (Jes. 53:2-3)? Maar werd Zijn kruisoffer daarna niet bijzonder aangenaam en steeg daarna niet een welriekende geur op voor Gods aangezicht (Jes. 53:10; Efez 5:1-2)?

Het is deze Heiland, de Here Jezus Christus, Die wij aanbidden en Die centraal in onze gebeden en aanbiddingen moet zijn. En als wij Hem dan mogen aanschouwen, dan wordt ook het tweede aspect van die verpulverde en verbrande schelp ons duidelijk, namelijk dat wij Zijn voetstappen moeten navolgen. Jezus gaf Zichzelf prijs. Hetzelfde verwacht Hij van ons (1 Petr. 2:21).

Want welke onaangename en scherpe geuren verspreiden onze egoïstische, onreine en boze karakters zo dikwijls. Wij "stinken" in geestelijke zin vaak als het ware als oniche. Onaangenaam! En hoe dikwijls trekken wij ons dan ook nog terug in onze "veilige" schelp van zelfvergoeilijking, zelfbeklag, zelfgerechtigheid, etc. Juist nádat wij een onreinheid of zonde hebben begaan of een onaangenaamheid tegen een broeder of zuster hebben uitgesproken of gedacht. Wij trekken ons terug in onze schelp, we kruipen in onze schulp, waar vervolgens niemand ons kan bereiken. Behalve één, namelijk Jezus!

Als wij aan Zijn voeten komen in onze gebeden en Zijn offer mogen aanschouwen, hoe Hij totaal schuldloos voor ons moest lijden, dan openbaart Hij door de zalving van Gods Heilige Geest onze stinkende en scherpe onaangenaamheden, onze onreinheden, onze zonden. En als wij dan gewillig zijn onder Zijn liefdevolle oordeel, dan komen wij uit die schelp te voorschijn en geven die schuilplaats prijs. Dan stellen we onszelf tot een offerande (Joh. 12:24; Rom. 12:1). Maar we geven Hem dan niet iets heerlijks, neen! We geven Hem onze onhebbelijkheden en zonden: "Hier ben ik, Jezus. Ik schaam mij diep, Heer. Maar dit ben ik,

totaal onwaardig en niet zo fraai als ik mijzelf voordoe. U weet alles, Heer. Vergeef mij en reinig mij en verander mij naar Uw beeld". Dóór het prijsgeven van onszelf wordt die schelp van onaangenaamheid verpulverd. We sterven af en ons slechte karakter wordt gekruisigd om dan vervolgens door het vuur van onze aanbidding onder de leiding en de zalving van de Heilige Geest te worden verbrand.

Eerst is de geur van de gebedsworsteling over de viezigheid van ons hart nog erg onaangenaam. We strijden, we worstelen, we huilen hete tranen. Het stinkt als pure oniche. Maar tenslotte wordt het dan tot een lieflijke geur voor de Heer. Nadat we de overwinning hebben behaald en ons hart gevuld wordt met dankbaarheid en lofprijs vanwege Calvarie, stijgt een aangename geur op tot de troon van Gods genade. Dit is de vermenging van de oniche met de andere specerijen.

Indien wij onszelf durven prijs te geven, dat wil zeggen onszelf met al onze vieze zonden aan de Heiland tonen, en ons leven met al zijn gebreken en fouten durven te verliezen, dan zullen wij veel vrucht voortbrengen. En die vrucht is allereerst onze heiligmaking (Rom. 12:2; 1 Thess. 4:3-4,7-8; 1 Petr. 1:15-16).

Oh, mijn broeders en zusters, het is het verlangen van Jezus dat wij, Zijn toekomstige Bruid, uit onze schelp van onaangenaamheid tevoorschijn komen en het volkomen prijsgeven en volkomen laten verpulveren, zoals ook de oniche werd verpulverd. Hoogl. 2:14 – *"Mijn duive, zijnde in de kloven der steenrotsen, in het verborgene ener steile plaats, toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet, en uw gedaante is liefelijk."* Proeft u Zijn onbegrijpelijke verlangen naar ons? Hoe is het mogelijk? Daarom, geef uzelf prijs hoe miserabel u uzelf ook vindt. Toon uzelf aan Hem met al uw zonden en onhebbelikheden, met al uw gebreken. En leer gehoorzaamheid, zoals ook Jezus heeft gedaan (Hebr. 5:7-8). Dan zal Zijn kruisoffer worden tot genezing van uw zielen (Jes. 53:5; 58:6-8; Mal. 4:2), zoals ook de oniche medicinaal werd gebruikt. Dan wordt uw "gedaante" lieflijk.

Galban

Galban (ook genoemd galbanum) was eveneens een soort van vette, wasachtige hars afkomstig van een kruidachtige heester, waarschijnlijk de *ferula*, behorend tot de familie van de Schermbloemigen (*Umbelliferae*). De hars werd verkregen door de onderste gedeelten van de stengels of de wortelstok in te snijden.

Galban had een welriekende, sterk aromatische geur. De smaak was bitter. Bij verbranding zou de geur niet echt aangenaam zijn. Toevoeging van galban aan het reukwerk op het Wierookaltaar bevorderde echter de verbranding van het gehele reukwerk.

Galban had genezende kracht. Als geneesmiddel werd het inwendig gebruikt als slijmlosmakend en krampstillend middel. Uitwendig werd het gebruikt in de vorm van pleisters.

Galban zorgde dus voor een betere verbranding van het gehele reukwerk. In geestelijk opzicht kunnen we daarom zeggen, dat wanneer de eigenschappen van galban in ons gevonden worden, deze tot bevordering van ons gehele gebed zullen zijn.

Net zoals galban bitter is, is het onderhouden van een intens gebedsleven bitter voor onszelf. Het kost immers moeite en het doet geestelijk pijn om te ervaren dat je eigen vlees gekruisigd wordt (Ps. 9:13). En net zoals galban genezend is, worden onze ziel en geest gezond gemaakt door onze voortdurende gebeden.

Als wij zó leren te bidden, mijn broeders en zusters, dan zal de Heer onze gebeden zeker aangenaam gaan vinden. Het zal een welriekend reukwerk voor Hem worden. Dit zien we wonderbaarlijk geïllustreerd in de Hebreeuwse betekenis.

Want "galban" heet in het Hebreeuws "*chelbe-nah*" (חֶלְבָנָה). Dit woord is afkomstig van de stam "*chelev*" (חֶלֶב), dat "*vet zijn, vet*" betekent. Figuurlijk of literair wordt deze stam gebruikt voor "*het beste, rijkste, meest uitgelezen deel*". Mijn broeders en zusters, wat is nu ons beste, rijkste en meest uitgelezen deel? Is dat niet ons eigen ik (Luk. 10:27; Rom. 12:1)?

De gebeden waarin wij onszelf volkomen prijsgeven, zijn voor de Heiland de beste, de meest rijke en de meest uitgelezen gebeden. Dat is de galban van ons eigen ik.

Wierook

Wierook is een doorzichtige, witte (gelige) hars, die wordt gewonnen na het maken van insnijdingen in de takken van de wierookstruik, de *Boswellia carteri*. Deze struik komt voornamelijk voor in Zuid-Arabië. Er is tevens wierook afkomstig van een struik uit India, de *Boswellia thurifera*.

Wierook werd door het volk van Israël niet alleen in de Tabernakel als reukwerk gebruikt. Rijke mensen brandden wierook om te genieten van de geur (Hoogl. 3:6) of gebruikten het als parfum. Ook bij begrafenissen verbrandde men wierook (Jer. 34:5). Wierook was een kostbare specerij, die men tevens vrijwillig aan God bracht (Ex. 25:6; Jer. 17:26; 41:5).

De wierook komt druppelsgewijs tevoorschijn uit de ingekeepte takken, waarna het langzaam stolt. De beste wierook wordt in de nazomer gewonnen. In Israël gebruikte men uitgespreide kleden of matten om de hars op te vangen en men kneedde het dan tot cilindervormige stukken. Dit was de meest zuivere wierook. Het was déze wierook die op het Wierookaltaar voor het te verbranden reukwerk moest worden gebruikt (Ex. 30:34). Hars die op de grond was gevallen, was uiteraard minder zuiver en mocht beslist niet worden gebruikt.

Naarmate de wierook blanker en doorzichtiger was, was de waarde natuurlijk hoger. De betekenis van de Hebreeuwse naam "*levonah*" (לבונה of לבנה) is dan ook "*wit zijn*". Het is afgeleid van het woord "*lavan*" (לבן) dat "*wit, glanzend*" betekent.

Als zuivere wierook op gloeiende kolen gelegd wordt, ontbrandt het direct met een heldere, knetterende vlam door het hoge gehalte aan vluchtige olieën en geeft dan een sterke, heerlijke geur, die zich als een parfum aan de kleding hecht (Hoogl. 3:6).

Ja, mijn broeders en zusters, de zuivere, witte wierook had grote waarde. En zoals reeds gezegd, uitsluitend de zuiverste wierook die op geen enkele manier met aarde verontreinigd was, werd voor het reukwerk gebruikt.

Het woordje "*zuiver*" komt van het Hebreeuwse "*zach*" (זך) dat "*rein, zuiver*" betekent, doch in figuurlijke zin ook "*rechtschapen*". De oorspronkelijke stam van dit woord is "*zaachach*" (זכך) dat "*zuiver zijn, helder zijn, schoon zijn*" betekent, maar ook "*reinigen, schoonmaken*". Zien we hierin niet een diep geestelijke betekenis?

Want in geestelijke zin betekent "*wit, rein, rechtschapen, zuiver*" zijn, dat wij door het geloof in het reinigende Bloed van Jezus zijn gerechtvaardigd. Rom. 3:22-25 – "*22 Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid. 23 Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods; 24 En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is; 25 Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods;*" Leest u in deze zin ook Rom. 5:1,9; Efez. 1:7 en Col. 1:14.

Jezus wil niet, dat wij blijven wandelen in door zonden bevleete (geestelijke) klederen. Hij wil dat wij ons laten reinigen door Zijn Bloed. Dan mogen wij in witte kleding samen met Hem wandelen (Openb. 3:4-5,18; 4:4; 6:11; 7:9,13-14). De eindfase bereiken wij, als wij bekleed zijn met het reine en blinkende lijnwaad van de Bruid. Openb. 19:7-8 – "*Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid. En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen.*"

Ja, mijn broeders en zusters, indien al onze zonden zijn beleden en onze harten gereinigd zijn en wit zijn gemaakt, dan alleen kunnen wij Jezus in waarheid aanbidden en Hem de reuk van onze wierook, van onze lofprijzingen aanbieden. Maar alléén indien er geen vleselijke verontreinigingen meer in ons hart zijn, indien onze wierook niet met aarde is verontreinigd. Aarde wijst in geestelijke zin op het vlees. Alleen in reinheid zullen de vluchtige olieën van de

Heilige Geest ons vullen en kunnen we Hem de geuren schenken van de wierook van onze lofprijzingen. Slechts de reuk van zuivere wierook is aangenaam voor Hem.

Joh. 4:23-24 – *“Maar de ure komt, en is nu, wanneer de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem alzo aanbidden. God is een Geest, en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid.”*

Geliefde broeders en zusters, we hebben uit deze verschillende specerijen geleerd welke cruciale elementen in onze gebeden en aanbiddingen aanwezig moeten zijn:

De mirre verwijst naar het bittere lijden van Jezus. Het Bloed drupte voor ons uit Zijn diepe wonden. Maar de zoete, fijne geuren van onze Heiland aan het kruis doen onze harten overvloeien van liefde en blijdschap.

De oniche verwijst naar het tonen van onszelf en het prijsgeven van ons ego met al z'n onaangename en onreine kanten aan de Heer. We tonen ons aan Hem in al onze zondige en kwetsbare naaktheid, waardoor het Voorhangsel van ons vlees begint te scheuren.

De galban verwijst naar de bitterheid van het kruisproces dat wij zelf moeten ervaren als wij onszelf volkomen aan de Heer willen overgeven. Maar dit is wel het beste, rijkste en meest uitgelezen deel voor een reukoffer aan de Heer.

De wierook verwijst naar de waarachtige aanbidding van een zuiver hart. Slechts een gereinigd hart kan God in Geest en in waarheid aanbidden en Zijn Naam grootmaken.

Deze vier specerijen, deze elementen, moesten nauwkeurig door elkaar worden gemengd op de manier waarop een apotheker dat pleegt te doen (Ex. 30:35). Dan is ons gebed compleet. Onze gebeden behelsen dan een diepe bewogenheid, dankbaarheid en liefde voor Jezus aan het kruis, een volledig prijsgeven en overgave van onszelf, mét een overvloeiende lofprijs en aanbidding voor God. Zulk een gebed is welriekend en zoet voor Hem, want dan zijn we volkomen in Hem verzonken. Zulk een gebed weerspiegelt een diepe gemeenschap tussen Jezus, de Hemlbruidegom, en ons, die uit genade tot Zijn Bruid mogen behoren.

Oh, mijn broeders en zusters, ik roep u toe, laat deze vier elementen dagelijks onderdeel uitmaken van uw gebeden. Zij behoren onlosmakelijk bij elkaar. Dan zal onze aanbidding tot een aangename en welriekende geur voor onze Heiland worden. Dan zal Hij onze gebeden accepteren en met vreugde verhoren.

Tot slot

Geliefde broeders en zusters, ik wil deze studie over het Wierookaltaar besluiten met een ernstige waarschuwing uit het Woord van God juist aan het adres van kinderen Gods die hun gebedsleven verwaarlozen. Openb. 3:15-16 – *“Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet; och, of gij koud waart, of heet! Zo dan, omdat gij lauw zijt, en noch koud noch heet, Ik zal u uit Mijn mond spuwen.”*

We lezen hier dat lauwheid voor onze Heiland, Die ons vrijkocht met de allerhoogste prijs van Zijn eigen Bloed, een verachtelijke zaak is. Juist omdat Zijn hart bewogen werd door Zijn grote Liefde om dit kruisoffer te brengen.

Lauwheid heeft altijd tot gevolg dat ons gebedsleven begint te verflauwen om vervolgens geheel op te houden. Ik wil met u in het kader van deze studie niet over de oorzaken van lauwheid spreken, maar door lauwheid zal Jezus uiteindelijk geheel buiten ons hart worden geplaatst. Als wij lauw zijn, is er voor Hem geen plaats meer in ons hart (Openb. 3:20).

Dit is buitengewoon funest, want in Openb. 11:1-2 staat geschreven dat degenen die niet aanbidden, buiten zullen worden gesloten: *“En mij werd een rietstok gegeven, een meet-roede gelijk; en de engel stond en zeide: Sta op, en meet den tempel Gods en het altaar, en*

degenen, die daarin aanbidden. En laat het voorhof uit, dat van buiten den tempel is, en meet dat niet, want het is den heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden twee en veertig maanden.”

Natuurlijk is het zo dat deze tekst in eerste instantie op de nieuw te bouwen fysieke tempel in Jeruzalem slaat, maar deze tekst heeft ook betekenis voor ons. Want wij leren uit deze tekst hoe God over (het ontbreken van) een gebedsleven en aanbidding denkt. Hij beschouwt het als een ernstig falen en Hij is onveranderlijk!

Hij meet degenen die in de tempel Gods aanbidden bij het altaar. Dit is zó buitengewoon belangrijk. Want Gods ogen zijn gericht op degenen die in de tempel vertoeven (1 Kon. 8:26-29; 2 Kron. 6:20-26). Als wij dit beschouwen in de lijn van onze studies over de Israëlitische Tabernakel, dan wil dat zeggen, dat die kinderen Gods gemeten zullen worden die een tempel van God zijn (1 Cor. 3:16; 6:19; 2 Cor. 6:16), leven in heiligmaking en hun gebedsleven onderhouden. Zij vertoeven dus in het Heiligdom bij het Wierookaltaar.

Zij die niet in heiligmaking leven en niet aanbidden, zullen worden overgegeven aan de heidenen die de heilige stad (d.i. Jeruzalem) gedurende tweeënveertig maanden zullen vertreden. Deze periode slaat op de laatste helft van 3 ½ jaar van de zeven jaren van eindtijdverdrukkingen, dus op de grote Verdrukking.

Dus de lauwe kinderen Gods die niet (kunnen) aanbidden, komen terecht in de grote Verdrukking. Is dit geen zeer ernstige waarschuwing, mijn broeders en zusters?

Ik wil met u nóg een tekstgedeelte uit Openbaring lezen. Openb. 12:17 – *“En de draak vergrimde op de vrouw, en ging heen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren, en de getuigenis van Jezus Christus hebben.”*

Dit schriftgedeelte gaat over het moment dat de grote Verdrukking begint. Leest u maar eens Openb. 12:1-17 waar we in de verzen 6 en 14 opnieuw omschrijvingen lezen van die tijdsperiode van 3 ½ jaar.

De vrouw werd veilig weggevoerd, waarna de draak, dus Satan, vergrimde op de “overigen van haar zaad”. Deze “overigen” waren dus blijkbaar niet in veiligheid gebracht. Deze “overigen” waren desondanks niet de minsten, zoals we net lazen! Want zij bewaarden de geboden van God en zij getuigden ook over Jezus.

Uit de studies over de Tabernakel weet u inmiddels dat de gouden Tafel der Toonbroden representatief is voor het Woord van God, dus Zijn geboden, terwijl de gouden Kandelaar verwijst naar het getuigenis van Jezus Christus. Dit zijn beiden objecten die in het Heiligdom waren geplaatst. De “overigen van haar zaad” bezaten in geestelijke zin dus twee objecten. In het Heiligdom was echter nóg een derde object geplaatst, namelijk het gouden Wierookaltaar, verwijzende naar ons gebeds- en aanbiddingsleven. En juist dit object ontbrak in het leven van de “overigen”. Omdat zij geen gebedsleven hadden, was hun eigen vlees en karakter nooit gekruisigd en hadden zij geen gebedsgemeenschap met de Heer opgebouwd. Daarom werden zij niet in veiligheid gebracht (genoemd de Opname, cq. de Wegname) toen de grote Verdrukking aanbrak. En dáárom kreeg de Satan de gelegenheid om zijn boosheid op hen te botvieren.

Het voorgaande leert ons, dat de al dan niet aanwezigheid van het gebedsaltaar in ons leven van doorslaggevende betekenis is of wij wel of niet in veiligheid zullen worden gebracht.

Openb. 12:11 – *“En zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams, en door het woord hunner getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot den dood toe.”*

Wáár nu geven wij onze levens prijs, broeders en zusters? Is dit nu niet juist bij het gebedsaltaar, waar ons vlees wordt gekruisigd en wij onze zielen overgeven aan God? De juiste vertaling van het Griekse woordje “*psu'che*” dat in de Statenvertaling met “*leven*” is vertaald, is dan ook niet “*leven*”, maar “*ziel*”.

Ja, geliefde broeders en zusters, juist in de eindtijd vlák voor Jezus' Wederkomst, in de tijd dat weldra de drie maal zeven (zegel -, bazuin-, fiolen-)oordelen van God over de wereld zullen gaan, zijn onze gebeden uitermate belangrijk. Dán zal het gouden Wierookaltaar in de hemel, hetwelk vlak voor de troon van God staat, met het reukwerk van onze gebeden

worden gevuld. Dan zullen onze gebeden rechtstreeks voor Gods aangezicht opstijgen en geloof u mij, broeders en zusters, dan zal Hij beslist antwoorden.

Openb. 8:1-6 – “1 En toen Het het zevende zegel geopend had, werd er een stilzwijgen in den hemel, omtrent van een half uur. 2 En ik zag de zeven engelen, die voor God stonden; en hun werden zeven bazuinen gegeven. 3 En er kwam een andere engel, en stond aan het altaar, hebbende een gouden wierookvat; en hem werd veel reukwerks gegeven, opdat hij het met de gebeden aller heiligen zou leggen op het gouden altaar, dat voor den troon is. 4 En de rook des reukwerks, met de gebeden der heiligen, ging op van de hand des engels voor God. 5 En de engel nam het wierookvat, en vulde dat met het vuur des altaars, en wierp het op de aarde; en er geschiedden stemmen, en donderslagen, en bliksemen, en aardbeving. 6 En de zeven engelen, die de zeven bazuinen hadden, bereidden zich om te bazuinen.”

Laten wij ons daarom benaarstigen om onze gebedsaltaren weer op te bouwen en te blijven onderhouden. Indien onze gebedslevens verflauwd of afgebrokkeld zijn, laten we dan de draad weer oppakken. Laten we niet langer op twee gedachten blijven hinken, door zowel de wereld als Jezus te dienen (1 Kon. 18:21). Maar laten we net zoals de profeet Elia ons verbroken gebedsaltaar herstellen (1 Kon. 18:30). Want God de Vader zoekt degenen, die Hem aanbidden (Joh. 4:23-24).

Moge de Heiland ons rijkelijk zegenen en ons meer en meer in de gebeden leiden. Amen.